

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

ZADEVA MILENOVIĆ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 11411/11)

SODBA

STRASBOURG

28. februar 2013

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Milenović proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:

Mark Villiger, *predsednik*,

Angelika Nussberger,

Boštjan M. Zupančič,

Ann Power - Forde,

André Potocki,

Paul Lemmens,

Helena Jäderblom, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 5. februarja 2013,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 11411/11) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 9. februarja 2011 vložil slovenski državlján Goran Milenović (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopal B. Gvozdić, odvetnik iz Sežane. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala B. Jovin Hrastnik, državna pravobranilka.

3. Pritožnik se je zlasti pritožil, da je bil kršen 6. člen konvencije, ker mu ni bila zagotovljena možnost javne obravnave, na kateri bi bili lahko zaslišani on in priče.

4. Vlada je bila o pritožbi obveščena 21. novembra 2011.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1968 in živi v Ankaranu. Je lastnik gostinskega lokala v Kopru.

A. Prvi sklop postopkov pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici (v zvezi z domnevnim prekrškom z dne 1. junija 2008)

6. 14. novembra 2008 je Tržni inšpektorat Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: inšpektorat) pritožniku izdal obvestilo o obtožbi, da je

njegov lokal 1. junija 2008 obratoval ob 2.15 zjutraj, kar je bilo domnevno zunaj rednega obratovalnega časa. Inšpektorat je tudi navedel, da je ta podatek dobil od Policijske postaje Koper. V skladu z ustreznimi določbami Zakona o prekrških, ki urejajo skrajšani postopek, je bil pritožnik pozvan, da v petih dneh predloži pisno izjavo.

7. 19. novembra 2008 je pritožnik predložil pisno izjavo, v kateri je izpodbijal trditev, da je bil njegov lokal odprt ob 2.15 zjutraj. Opozoril je tudi, da ob tistem času v lokalu ni bilo gostov in da se policija ni obrnila nanj takrat, ko je opazila domnevni prekršek. Predlagal je, da sodišče zasliši njega in dva zaposlena, ki sta delala v lokalu tisti večer.

8. 25. novembra 2008 je inšpektorat, ne da bi zaslišal pritožnika ali predlagani priči, izdal odločbo, s katero je pritožnika spoznal za krivega prekrška po tretji alineji prvega odstavka 21. člena Zakona o gostinstvu. Glede obratovalnega časa se je skliceval na "Pravilnik o merilih za določitev obratovalnega časa gostinskih obratov in kmetij, na katerih se opravlja gostinska dejavnost" (v nadaljnjem besedilu: pravilnik) in 12. člen Zakona o gostinstvu ter je navedel, da je pritožnikov lokal obratoval zunaj zakonskega obratovalnega časa, ne da bi pritožnik zaprosil za podaljšanje obratovalnega časa (glej 24. odstavek). Izrekel je globo 1.200 evrov (EUR) in odredil povrnitev stroškov v znesku 100 EUR. Pritožnika je tudi opozoril, da mu ob neplačilu globe grozi zapor.

9. 28. novembra 2008 je pritožnik vložil zahtevo za sodno varstvo, v kateri je trdil, da je bila ugotovitev dejstev napačna in da so bile kršene njegove pravice iz 29. člena slovenske ustave. Izpodbijal je trditev, da je bil v navedenem času njegov lokal odprt in da so bili v njem gostje. Med drugim je poudaril, da se policija ni obrnila nanj na dan, ko je bil domnevno storjen prekršek, ter da njemu in pričam ni bilo omogočeno zaslišanje pri inšpektoratu. Poleg tega v odločbi ni bilo obrazloženo, zakaj je bil njegov predlog za pričanje zavrnjen; niti ni bil naveden dovoljeni obratovalni čas pritožnikovega lokala ali čas, v katerem je domnevno kršil ustrezni predpis. Pritožnik je ponovno predlagal, da njega in zgoraj navedeni priči zasliši sodišče.

10. Ker je imelo Okrajno sodišče v Kopru, ki je bilo pristojno za odločanje o pritožnikovi zahtevi, znatne zaostanke, je zadevo odstopilo Okrajnemu sodišču v Ilirski Bistrici, ki je 12. januarja 2010 ob sklicevanju na 65. člen Zakona o prekrških izreklo sodbo, s katero je pritožnikovo zahtevo zavrnilo. Upoštevalo je obvestilo z dne 14. novembra 2008, izpodbijano odločbo in "dejstva, ki so jih policisti neposredno opazili na kraju samem". Sodišče je ugotovilo, da je inšpektorat pravilno ugotovil okoliščine domnevnega prekrška in da je imel pritožnik priložnost izraziti svoje mnenje o obtožbah, a je ni izkoristil. Ugotovilo je tudi, da je inšpektorat ustrezno obravnaval vprašanje obratovalnega časa gostinskega lokala za lastnike, ki nimajo dovoljenja za podaljšani obratovalni čas.

Sodišče je opozorilo pritožnika, da pritožba zoper sodbo ni mogoča. Sodba je bila pritožniku vročena 26. januarja 2010.

11. 15. marca 2010 je pritožnik vložil ustavno pritožbo. Ob sklicevanju na 29. člen ustave in 6. člen konvencije je zlasti trdil, da so bile kršene njegove pravice do obrambe in da ni imel priložnosti navesti dokaze ali biti zaslišan pred sodiščem. Poleg tega se je pritožil, da je Okrajno sodišče v Ilirski Bistrici o isti zadevi odločilo drugače kakor Okrajno sodišče v Kopru (glej 20. odstavek). Nazadnje je pritožnik trdil, da se sporno vprašanje nanaša na minimalne zaščitne ukrepe, ki bi morali biti upoštevani v skrajšanem postopku, in je torej ustavnega pomena. Opozoril je, da so kazni za prekrške pogosto strožje od tistih v kazenskih postopkih ter da ima obtoženi precej manj postopkovnih pravic in nikakršnih pravnih sredstev razen zahteve za sodno varstvo.

12. Ustavno sodišče je 6. januarja 2011 zavrglo pritožnikovo ustavno pritožbo, pri čemer se je sklicevalo na tretjo alinejo prvega odstavka 55. b člena Zakona o ustavnem sodišču v povezavi s četrto alinejo drugega odstavka 55. a člena istega zakona. Sklep ustavnega sodišča je bil pritožniku vročen 12. januarja 2011.

B. Drugi sklop postopkov pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici (v zvezi z domnevnim prekrškom z dne 5. oktobra 2008)

13. 13. novembra 2008 je inšpektorat pritožniku izdal obvestilo o obtožbi, da je njegov lokal 5. oktobra 2008 obratoval ob 3.45 zjutraj, kar je bilo domnevno zunaj rednega obratovalnega časa. Inšpektorat je tudi navedel, da je ta podatek dobil od Policijske postaje Koper. Pritožnik je bil pozvan, da v petih dneh predloži pisno izjavo v skladu s četrtrim odstavkom 55. člena Zakona o prekrških.

14. 19. novembra 2008 je pritožnik predložil pisno izjavo, v kateri je izpodbijal trditev, da je bil njegov lokal odprt ob 3.45 zjutraj, in navedel, da je bila v lokalu zasebna zabava. Trdil je tudi, da se policija ni obrnila nanj takrat, ko je bil opažen domnevni prekršek. Nazadnje je predlagal, da naj se zasliši njega in dva zaposlena, ki sta delala v lokalu tisti večer.

15. 26. novembra 2008 je inšpektorat, ne da bi zaslišal pritožnika ali predlagani priči, izdal odločbo, s katero je pritožnika spoznal za krivega prekrška po tretji alineji prvega odstavka 21. člena Zakona o gostinstvu. Glede obratovalnega časa se je skliceval na pravilnik in 12. člen Zakona o gostinstvu ter je navedel, da je pritožnikov lokal obratoval zunaj zakonskega obratovalnega časa, ne da bi pritožnik zaprosil za dovoljenje za podaljšani obratovalni čas. Izrekel je globo 1.200 EUR in odredil povrnitev stroškov v znesku 100 EUR. Pritožnika je tudi opozoril, da mu ob neplačilu globe grozi zapor.

16. 1. decembra 2008 je pritožnik vložil zahtevo za sodno varstvo, v kateri je trdil, da so bila dejstva napačno ugotovljena in da so bile kršene

njegove pravice iz 29. člena slovenske ustave. Izpodbijal je trditev, da je bil njegov lokal odprt v navedenem času, in med drugim poudaril, da se policija ni obrnila nanj na dan, ko je bil domnevno storjen prekršek, ter da inšpektorat ni zaslišal njega in prič. Poleg tega v odločbi ni bilo obrazloženo, zakaj je bil njegov predlog za pričanje zavrnjen. Pritožnik je ponovno predlagal, da njega in zgoraj navedeni priči zasliši sodišče.

17. Tudi v tej zadevi je bila pristojnost prenesena na Okrajno sodišče v Ilirski Bistrici, ki je 12. januarja 2010 ob sklicevanju na 65. člen Zakona o prekrških izreklo sodbo, s katero je zavrnilo pritožnikovo zahtevo za sodno varstvo. Upoštevalo je obvestilo z dne 13. novembra 2008, izpodbijano odločbo, pritožnikovo izjavo z dne 19. novembra 2008 in dejstva, ki so jih policisti neposredno opazili na kraju samem. Sodišče je ugotovilo, da je policija pravilno ugotovila okoliščine domnevnega prekrška in da je imel pritožnik priložnost izraziti svoje mnenje o obtožbah. Sodišče je ugotovilo, da "je pritožnik trdil, da je bila v lokalni zasebna zabava, ki je ni organiziral on". Ugotovilo je tudi, da je inšpektorat ustrezno obravnaval vprašanje obratovalnega časa gostinskega lokala za lastnike, ki nimajo dovoljenja za podaljšani obratovalni čas. Sodišče je pritožnika opozorilo, da pritožba zoper sodbo ni mogoča. Sodba je bila pritožniku vročena 26. januarja 2010.

18. 15. marca 2010 je pritožnik vložil ustavno pritožbo z istimi trditvami kakor v prvem sklopu postopkov.

19. 6. januarja 2011 je ustavno sodišče zavrglo pritožnikovo ustavno pritožbo. Sklep je bil pritožniku vročen 12. januarja 2011.

C. Postopki pred Okrajnim sodiščem v Kopru

20. V tretjem sklopu postopkov v zvezi s še enim prekrškom zaradi obratovanja lokala zunaj rednega obratovalnega časa je Okrajno sodišče v Kopru 17. septembra 2008 ugodilo pritožnikovi zahtevi za sodno varstvo zoper odločbo inšpektorata za prekršek, ki je bil domnevno storjen 2. decembra 2007 ob 1.40 zjutraj. Okrajno sodišče v Kopru je razveljavilo odločbo inšpektorata, ker v njej ni bilo podatka o pritožnikovem prijavljenem obratovalnem času. Po mnenju sodišča je ta podatek nujen za ugotovitev, ali je bil lokal odprt zunaj prijavljenega obratovalnega časa.

II. UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA

21. Za ustrezne določbe Zakona o prekrških in Zakona o ustavnem sodišču glej *Suhadolc proti Sloveniji* ((sklep) št. 57655/08, 17. maj 2011). Poleg tega se za obravnavano zadevo upoštevajo te določbe domače zakonodaje:

22. 29. člen slovenske ustave, ki se nanaša na pravno jamstvo v kazenskem postopku, se glasi:

"Vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, morajo biti ob popolni enakopravnosti zagotovljene tudi naslednje pravice:

- da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;
- da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da se brani sam ali z zagovornikom;
- da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist;
- da ni dolžan izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje, ali priznati krivdo."

23. Ustrezne določbe Zakona o gostinstvu (Uradni list RS, 93/2007) se glasijo:

12. člen

"Merila za določitev obratovalnega časa gostinskih obratov ... predpiše minister ...

Gostinec ... določi svoj obratovalni čas v skladu s predpisom iz prejšnjega odstavka in ga prijavi za gostinstvo pristojnemu organu samoupravne lokalne skupnosti.

..."

21. člen

"Z globo od 1.200 do 40.000 evrov se kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik za prekršek:

...

- če ne določi obratovalnega časa oziroma ga ne prijavi za gostinstvo pristojnemu organu samoupravne lokalne skupnosti; če ne posluje v določenem obratovalnem času; ..."

24. Ustrezni del Pravilnika o merilih za določitev obratovalnega časa gostinskih obratov in kmetij, na katerih se opravlja gostinska dejavnost (Uradni list RS, 78/99 s spremembami), ki je veljal takrat, se glasi:

3. člen

"Gostinec ... določi redni dnevni obratovalni čas ... kot sledi:

...

- restavracije, gostilne, kavarne in izletniške kmetije med 6. in 2. uro naslednjega dne.

..."

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 6. ČLENA KONVENCIJE GLEDE NEIZVEDBE OBRAVNAVE

25. Pritožnik se je pritožil po 6. členu konvencije, da je bila v postopkih pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici kršena njegova pravica do javne obravnave, na kateri bi se lahko branil ter preveril in predložil dokaze.

Ustrezni del 6. člena se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico, da ... o kakršnihkoli kazenskih obtožbah zoper njega pravično ... odloča ... sodišče.

...

3. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, ima naslednje minimalne pravice: ...

c) da se brani sam ali ...;

d) da zaslišuje oziroma zahteva zaslišanje obremenilnih prič ...;

..."

A. Sprejemljivost

26. Vlada je trdila, da bi bilo treba tisti del pritožbe, ki se nanaša na drugi sklop postopkov pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici, zavrniti kot očitno neutemeljen.

27. Sodišče se ne strinja z vlado in ugotavlja, da zgoraj navedeni očitek v zvezi z obema sklopoma postopkov pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici ni očitno neutemeljen po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Prav tako ugotavlja, da ni nesprejemljiv niti iz katerih koli drugih razlogov. Torej ga je treba razglasiti za sprejemljivega.

B. Utemeljenost

28. Pritožnik je trdil, da mu ni bilo omogočeno zaslišanje v postopkih pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici. Navedel je sodbo Sodišča v zadevi *Flisar proti Sloveniji*, št. 3127/09, 29. september 2011. Trdil je tudi, da kljub njegovim zahtevam sodišče ni zaslišalo ustreznih prič.

29. Vlada je trdila, da je imel pritožnik možnost predstaviti dokaze v svojo korist v odgovoru inšpektoratu in v zahtevi za sodno varstvo. Glede drugega sklopa postopkov pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici je pritožnik trdil, da je bila v njegovem lokalnu zasebna zabava. Po mnenju vlade je vprašanje, ali se zasebna zabava šteje za "obratovanje lokala", pravne narave. Zato v tem sklopu postopkov zaslišanje pritožnika in prič ni bilo potrebno. Glede prvega sklopa postopkov je vlada trdila, da se čas

prekrška lahko jasno razbere iz obvestila in odločbe inšpektorata. Pritožnik ni dokazal, da ima dovoljenje za obratovanje lokala v navedenem času.

30. Sodišče ugotavlja, da so ustrezna načela v zvezi s pravico do ustne in javne obravnave opredeljena v sodbah v zadevah *Jussila proti Finski* ([VS], št. 73053/01, 40.–45. odstavek, ESČP 2006-XIII) in *Flisar proti Sloveniji* (navedeno zgoraj, 33.–35. odstavek).

31. Glede obravnavane zadeve Sodišče ugotavlja, da so bili izpodbijani domači postopki vodeni na podlagi Zakona o prekrških. Ugotavlja tudi, da so policisti, prav kakor v zadevi *Flisar*, osebno opazili obravnavane prekrške in nato o svojih ugotovitvah obvestili inšpektorat. Pritožnik je bil pozvan, da se na obtožbe odzove, kar je tudi storil. Izpodbijal je trditev, da je njegov lokal obratoval v navedenem času, ter predlagal zaslišanje sebe in dveh svojih zaposlenih. V obeh sklopih postopkov, zaradi katerih se je pritožnik pritožil, je inšpektorat, ne da bi pridobil predlagane dokaze ali obrazložil, zakaj je zavrnil zaslišanje, pritožniku izrekel globo 1.200 EUR. Pritožnik je ti odločbi izpodbijal pred domačim sodiščem, ki je moralo pregledati dejstva in pravo v obeh primerih. Pritožnik je izpodbijal dejstva, na katerih je temeljila izrečena globa, ter je ponovno zahteval zaslišanje sebe in dveh prič, tokrat pred sodiščem. Okrajno sodišče ni opravilo zaslišanja, ki ga je zahteval. Njegovi sodbi sta, prav tako kakor odločitve inšpektorata, temeljili na ugotovitvah policije, da je pritožnikov lokal obratoval po 2. uri zjutraj, in ugotovitvi, da pritožnik ni imel dovoljenja za podaljšani obratovalni čas. Sodišče bi sicer lahko sprejelo, da je druga točka preverljiva na podlagi pisnih dokazov ali odsotnosti le-teh, vendar pa se prva točka – tj. vprašanje, ali je bil pritožnikov lokal dejansko odprt v navedenem času – nanaša na dejstva, ki jih je domnevno opazila policija, a jih je pritožnik izpodbijal.

32. V obeh sklopih postopkov, zaradi katerih se je pritožnik pritožil, so se organi sklicevali le na trditve policije in na noben drug dokaz, ki bi potrdil, da je bil lokal odprt v spornem času. S tem v zvezi Sodišče ponovno poudarja, da je ustna obravnava, kadar so edina podlaga za obsodbo opažanja policistov, lahko ključna za varovanje interesov obtoženca in se na taki obravnavi lahko preizkusi verodostojnost ugotovitev policistov (glej *Berdajs proti Sloveniji* (sklep), št. 10390/09, 27. marec 2012). Poleg tega Sodišča ni prepričala trditev vlade, da je pri drugem sklopu postopkov vprašanje, ali je pritožnikov lokal obratoval v nasprotju s pravilnikom, zgolj pravne narave zaradi pritožnikove trditve, da je bila v lokalu zasebna zabava. Ugotavlja, da domače sodišče ni obrazložilo pomena pritožnikove izjave za ta izid in da se vlada ni sklicevala na nobeno ustrezno zakonodajo ali ustaljeno prakso sodišč, ki bi kazala, da se zasebna zabava v lokalu praviloma šteje za njegovo obratovanje.

33. Nazadnje Sodišče ugotavlja, da je okrajno sodišče sicer odločilo, da ne odobri pritožnikove zahteve za zaslišanje, vendar v sodbah ni obrazložilo, zakaj je štelo zaslišanje za nepotrebno (glej smiselno *Gabriel*

proti Avstriji, št. 34821/06, 31. odstavek, 1. april 2010; *Kugler proti Avstriji*, št. 65631/01, 52. odstavek, 14. oktober 2010; in, nasprotno, *Jussila*, navedeno zgoraj, 48. odstavek).

34. Glede na zgoraj navedeno Sodišče ugotavlja, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije, ker ni bilo javne obravnave pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici, na kateri bi bili lahko zaslišani pritožnik in priči. Sodišče meni, da ni potrebna ločena obravnava zadeve glede na točki c in d tretjega odstavka 6. člena (glej smiselno *Kallio proti Finski*, št. 40199/02, 52. odstavek, 22. julij 2008, in *Hannu Lehtinen proti Finski*, št. 32993/02, 50. odstavek, 22. julija 2008).

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 6. ČLENA KONVENCIJE ZARADI RAZLIČNIH ODLOČITEV SODIŠČ

35. Pritožnik se je pritožil, da sta Okrajno sodišče v Ilirski Bistrici in Okrajno sodišče v Kopru (glej 20. odstavek) različno odločili v njegovih zadevah, ki so bile glede dejstev in njegovih trditvev v zahtevah za sodni preizkus povsem enake. To po pritožnikovem mnenju pomeni, da so bili postopki pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici nepravilni.

Ustrezni del 6. člena se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da ... o kakršnikoli kazenskih obtožbah zoper njega pravično ... odloča ... sodišče."

36. Vlada je pritožnikovo trditvev izpodbijala. Vztrajala je, da se sklopa postopkov nanašata na različne okoliščine in da ju ni mogoče primerjati. Predvsem se je postopek pred Okrajnim sodiščem v Kopru nanašal na obratovanje lokala ob 1.40 zjutraj, kar bi bilo lahko v rednem obratovalnem času. Zato je bila odločba inšpektorata razveljavljena, ker ni bilo nobenega podatka o prijavljenem obratovalnem času lokala.

37. Pritožnik je trdil, da je Okrajno sodišče v Kopru zahtevalo navedbo podatkov o rednem obratovalnem času lokala v odločbi inšpektorata, ker je to sestavni del prekrška, medtem ko Okrajno sodišče v Ilirski Bistrici tega ni zahtevalo.

38. Sodišče je upoštevalo trditve vlade, ki temeljijo na razlikah v dejstvih pri postopkih pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici in tistih pred Okrajnim sodiščem v Kopru. Ugotavlja tudi, da se odločbi inšpektorata, izdani v prvem in drugem sklopu postopkov, v nasprotju s tisto, izdano 17. septembra 2008, sklicujeta na ustrezne določbe Zakona o gostinstvu in pravilnika. Vključujeta obrazložitvev, da je pritožnikov lokal obratoval zunaj rednega obratovalnega časa, določenega v pravilniku, in da pritožnik ni zaprosil za podaljšanje obratovalnega časa (glej 8. in 15. odstavek). Tretja odločba inšpektorata, ki jo je Okrajno sodišče v Kopru razveljavilo, se je nanašala na okoliščine, v katerih je bil pritožnikov lokal odprt v času, predpisanem v pravilniku. Zato okoliščin ni mogoče šteti za podobne in se

sodbi Okrajnega sodišča v Ilirski Bistrici ne zdita pristranski (glej nasprotno *Ștefănică in drugi proti Romuniji*, št. 38155/02, 34. odstavek, 2. november 2010).

39. Ob upoštevanju navedenega Sodišče ugotavlja, da je zgoraj navedeni očitok neutemeljen ter ga je treba zavrniti kot očitno neutemeljenega v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

III. DRUGE ZATRJEVANE KRŠITVE KONVENCIJE

40. Pritožnik se je tudi pritožil po 13. členu konvencije, da ni imel na voljo učinkovitih pravnih sredstev, s katerimi bi izpodbijal svojo obsodbo. Ker je bil sodni preizkus neustrezen, ni bilo možnosti pritožbe; v izjemnih okoliščinah bi lahko vložil ustavno pritožbo, vendar ta ni na voljo v zadevah, kakršna je njegova. Nazadnje se je pritožil, da upravni organi in okrajno sodišče niso navedli razlogov za svoje odločitve, kar je ogrozilo njegovo pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

41. Sodišče glede na vse razpoložljivo gradivo in kolikor so očitane zadeve v njegovi pristojnosti, ugotavlja, da nič ne kaže na kršitev pravic in svoboščin iz konvencije in njenih protokolov.

42. To pomeni, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen ter ga je treba zavrniti skladno s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

IV. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

43. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

44. Pritožnik je zahteval 2.600 EUR za premoženjsko škodo, ki je bila enaka zneskom plačanih glob in stroškom, nastalim v domačih postopkih, zaradi katerih se je pritožil.

45. Vlada je trdila, da pritožnik ni dokazal dejanskega plačila navedenega zneska v zvezi s kaznimi in stroški, ki so mu bili naloženi v domačih postopkih. Trdila je tudi, da ni vzročne povezave med zatrjevano kršitvijo in zahtevano odškodnino, saj bi bil lahko izid povsem enak, tudi če bi sodišče zaslišalo pritožnika in priči. Pozvala je Sodišče, naj ne prisodi odškodnine, če bo ugotovilo kršitev.

46. Sodišče ne more ugibati o izidu obravnavanega postopka, če konvencija ne bi bila kršena (glej *Pélissier in Sassi proti Franciji* [VS],

št. 25444/94, 80. odstavek, ESČP 1999-II). Zato zavrača zahtevek za premoženjsko škodo. Sodišče ne prisoja ničesar glede nepremoženjske škode, ker pritožnik ni predložil nobenega zahtevka.

B. Stroški in izdatki

47. Pritožnik je zahteval tudi 688,53 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali v postopku pred Sodiščem.

48. Vlada je trdila, da ta zahtevek ni bil podrobneje opredeljen niti podprt z dokumenti.

49. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov, če dokaže, da so dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Sodišče ugotavlja, da pritožnik v obravnavani zadevi ni obrazložil svojega zahtevka ali predložil spremljajočih dokumentov oziroma podrobnih podatkov, ki bi pokazali, da so zahtevani stroški dejansko nastali in bili potrebni (glej *S. I. proti Sloveniji*, št. 45082/05, 87. odstavek, 13. oktober 2011). Sodišče zato ta zahtevek zavrača.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE

1. soglasno *razglaša*, da je očitek glede neizvedbe obravnave po 6. členu konvencije sprejemljiv, preostanek pritožbe pa je nesprejemljiv;
2. soglasno *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije, ker ni bilo obravnave pred Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici;
3. soglasno *razsoja*, da ni treba ločeno preučiti zgoraj navedenega pritožnikovega očitka po točkah c in d tretjega odstavka 6. člena konvencije;
4. s šestimi glasovi proti enemu *zavrača* pritožnikovo zahtevo za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 28. februarja 2013 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Claudia Westerdiek
sodna tajnica

Mark Villiger
predsednik

Skladno z drugim odstavkom 45. člena konvencije in drugim odstavkom 74. člena Poslovnika Sodišča je tej sodbi priloženo ločeno mnenje sodnika Lemmensa.

M. V.
C. W.

LOČENO DELNO ODKLONILNO MNENJE SODNIKA LEMMENSA

Strinjam se s tistim delom sodbe, ki se nanaša na sprejemljivost in utemeljenost očitkov (1. do 3. točka izreka).

Ne strinjam pa se z odločitvijo o pravičnem zadoščenju (4. točka izreka). Večina zavrača zahtevek za pravično zadoščenje. Menim, da je ugotovljena kršitev, ki je pritožniku preprečila, da bi predstavil svoje stališče in izprašal edino pričo proti sebi, taka, da bi mu Sodišče moralo prisoditi neko vrsto pravičnega zadoščenja. Res je v svoji vlogi Sodišču navedel le "premoženjsko" škodo, a težko si predstavljam, da je s tem posredno izrazil, da ne zahteva nobenega pravičnega zadoščenja za "nepremoženjsko" škodo. Prav tako ne mislim, da bi moralo Sodišče odločilno težo pripisati temu, kako je pritožnik oblikoval svoj zahtevek.